

עפ"ת 51985/04/21 - עומר סואעד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 51985-04-21 סואעד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10251162714

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
מערערים	עומר סואעד
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית המשפט קמא (כב' השופטת אסתר טפטה גרדי), בגדרו הורשע המערער בנהיגה בהיותו שיכור והושת עליו עונשים של פסילה בפועל, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס. במסגרת הערעור מלין המערער על החלטת בית משפט קמא מיום 21/9/21 הדוחה את בקשתו לביטול הכרעת הדין שניתנה בהעדר המערער עקב אי התייצבותו.
2. כנגד המערער הוגש כתב אישום ממנו עולה שביום 20.7.18, סמוך לשעה 3:10, נהג המערער ברכב פרטי, מסוג "סוזוקי", מ.ר. 5726813, בכביש 85, ק"מ 27, ממזרח למערב, בהיותו שיכור, בכך שבדגימת אויר נשוף נמצא שריכוז האלכוהול, בליטר אחד של אויר נשוף, הוא 403 מ"ג, העולה על הריכוז שנקבע בתקנות.
3. מועד ההקראה לכתב האישום נקבעה ליום 21/11/2018, המערער התייצב וביקש דחייה למועד אחר. באותה הזדמנות בית משפט קמא הזהיר את המערער, **שבמידה והוא לא יתייצב להמשך משפטו עלול להישפט בהעדר**. ביום 14/2/2019 המערער התייצב, מיוצג על ידי עורך דין א. עמאר, ולבקשתו נדחה מועד ההקראה ליום 21/5/19 לצורך לימוד חומר החקירה.
4. המערער ובא כוחו לא התייצבו לדיון שנקבע ביום 21/5/19. בהעדר התייצבות הרשיע בית משפט קמא את המערער בהתאם להוראת סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, את המערער בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום- נהיגה בשכרות בניגוד לסעיפים 62(3), 64(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה.
5. כנגד המערער הוצא צו הבאה לצורך הבטחת התייצבותו להמשך משפטו. ביום 20/2/20 התייצב המערער כשהוא מיוצג המערער שוב ביקש דחייה לצורך צילום חומר החקירה ובית המשפט הפנה תשומת לבו של הסניגור המלומד כי התיק קבוע לטיעונים לעונש.

6. המערער הגיש בחלוף חודשים רבים (רק ביום 21/9/20) בקשה לבטל את הכרעת הדין שניתנה בהעדר התייצבות. בית משפט קמא דחה את הבקשה בהחלטה מיום 21/9/20, בין היתר בשל העובדה כי טעות משרדית של עו"ד אין בה כדי להצדיק את אי ההתייצבות למועד הדיון ולא טרח לפרט את עיוות הדין שנגרם לו מלבד כפירה כללית בעבירה. המערער טען לכשלים בראיות אך לא טרח לפרט טענתו זו. בשל העדר טעם מבורר לאי ההתייצבות ובהעדר פירוט לטענת ההגנה- דחה בית משפט קמא את הבקשה לבטל את הכרעת הדין.

7. לאחר שמיעת טענות הצדדים לעונש גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים הבאים:

3 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים; פסילה מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 24 חודשים; פסילה למשך 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים; תשלום קנס בסך 1,200 ₪.

8. המערער לא השלים עם פסק דינו של בית משפט קמא ובעיקר אי ביטול הכרעת הדין שניתנה בהעדר התייצבות מטעמו.

9. גם בהודעת הערעור לא פירט המערער את טענות ההגנה, הסתפק בטענות כלליות בדבר עיוות דין. במועד הדיון בערעור הצהיר ב"כ המערער: "יש כשלים ראייניים זה נכון שאנחנו לא ציינו זאת בהודעת הערעור ולא בבית משפט קמא, נעשה זאת בפני בית משפט קמא כשיבוטל גזר הדין. ונוכל גם להגיש הודעה על הכשלים בכתב. מרשי מפרנס משפחה והוא מנייד את אמו החולה, ייגרם עיוות דין לגבי שנתיים, הרישיון שלו ייפסל."

10. רק לאחר הדיון שיגר המערער הודעה בה פירט טענות הכשלים.

11. המדינה מתנגדת לערעור. המשיבה סבורה כי הבקשה לביטול הכרעת הדין שניתנה בהעדר לא הוגשה במועד אלא באיחור ניכר; לא קיימת סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות למועד הדיון; טענת עיוות הדין היא טענה כללית ולא מצביע על כשלים בראיות לא בבית משפט קמא ולא במסגרת הערעור. העונש שנגזר עליו הוא עונש סביר ואין עילה להתערב בו.

12. אשר לטענת המערער לעניין הכרעת הדין שניתנה בהעדרו, אציין כי הדין החל על ענייננו הוא סעיפים 240 ו-130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), לפיהם על מי שמבקש לבטל פסק דין שניתן בהיעדרו בעבירות תעבורה להוכיח שניים אלה: סיבה מוצדקת להיעדרותו מהדיון וקיומו של עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין - ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.12.09); רע"פ 5146/09 שרעבי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.7.09); רע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.2.04); רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 2.10.03).

13. המערער התייצב למשפטו במועד הדיון הראשון ואף הוזהר "שאם לא יתייצב עלול להישפט בהעדרו". בדיון השני נכח סנגור מטעם המערער וביקש דחייה כדי להשלים לימוד החומר ובית המשפט קמא דחה את הדיון למועד אחר

והדגיש כי "לאור חומרת האישום חובה על הנאשם להתייצב לדיון". כאמור, לדיון שנקבע ליום 21.5.19 לא התייצב המערער וגם לא סניגור מטעמו, משכך, פעל בית משפט קמא כמצוות סעיף 240(א)(2) לחסד"פ וראה במערער כמודה בכל עובדות כתב האישום והרשיעו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

14. בענייננו המערער לא הגיש בקשה מתאימה לביטול הכרעת הדין שניתנה בהעדרו ביום 21.5.19 והעלה טענה זו רק בדיון שהיה קבוע לטיעונים לעונש ביום 20.2.20.

15. עוד אציין כי ככלל, טעות או רשלנות של בעל דין או של עורך דינו אינה יכולה לשמש סיבה מוצדקת לביטול פסק דין שניתן בהיעדר - ראו רע"פ 5377/03 וג'די נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.6.03); רע"א 7934/06 קנדיל נ' עין הנציב בקבוצת הפועל מזרחי להתיישבות שיתופית בע"מ (ניתן ביום 18.4.07); ע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.4.08).

"שיכחה של מועד הדיון אינה מהווה סיבה מוצדקת לביטול פסק הדין וקיום דיון נוסף" (ע"פ 5377/03 ג'מאל נ' מדינת ישראל (29.6.2003), וראו גם, רע"פ 3518/15 מלקמו נ' מדינת ישראל (27.4.2017); רע"פ 2673/11 זימנר נ' מדינת ישראל (12.4.2011)).

16. אשר לחומרת העונש, אציין כי המערער הורשע בעבירה של נהיגה בהיותו שיכור, שעל פי סעיף 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], בנוסף לכל עונש אחר, "פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משנתיים.... אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר."

בית המשפט העליון כבר פסק לא אחת, כי "... הנהיגה בשכרות היא מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצדן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת "מכונת מוות נעה". ההחמרה היא גישת המחוקק, וסטיה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד." - ראו רע"פ 3638/12 קרין ווקנין נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 6.6.12).

17. בית המשפט קמא גזר על המערער את עונש פסילת המינימום המתחייב מהוראת סעיף 39א לפקודת התעבורה, ולא עלו בפניי כל נסיבות מיוחדות שיהיה בהן כדי להפחית מעונש הפסילה שהוטל.

יודגש כי המערער נהג ברכב בהיותו שיכור כשריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף הוא 403 מיקרוגרם. מה גם, לחובת המערער 19 הרשעות קודמות בתחום התעבורה, כשהאחרונה מיום 18.6.20 בגין שימוש בטלפון בנהיגה ללא דיבורית. הרשעותיו כוללות בין היתר עבירות של אי עצירה לאחר גרימת תאונה עם נפגע, נהיגה בקלת ראש, נהיגה ללא רישיון רכב והתנהגות הגורמת נזק ונדון, בין היתר, למאסר בן 16 חודשים ופסילה למשך 4 שנים.

18. רשלנותו של המערער וגם רשלנותו של עורך הדין ניתנות היו לתיקון, אילו טרח ב"כ המערער, ופירט את טענות ההגנה של המערער. טעות בידי ב"כ המערער, כשהוא סובר כי המקום לפרט את טענות ההגנה שלו הוא בדיון

עצמו, טענה עליה חזר עליה גם בבקשה לביטול פסק הדין, וגם בכתב הערעור. בהלכת איטליא הנ"ל, נקבע, כי על המבקש ביטול פסק דין שניתן בהעדרו, להעלות במסגרת הבקשה את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן, ותצהיר מטעמו התומך בבקשה, ככל שהדבר נדרש.

בקשתו לביטול הכרעת הדין בפני בית משפט קמא ציין המערער, כי יש ברשותו טענות הגנה, אך הוא נמנע מלפרטן והסתפק באמירה כללית של עיוות דין; המערער הגדיל במחדלו עת שלא טרח לפרט במסגרת הערעור שהונח לפתחי טענות ההגנה והסתפק באמרה שיפרט בעתיד בפני בית משפט קמא.

משנמנע המערער מלפרט את הנימוקים התומכים בטענתו כי הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, אין לקבל את טענתו כי הוא לא זכה לקבל את יומו בבית המשפט ראו: רעפ 3518/15 **אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל** (8.6.2015). אין להידרש לטענות כלליות שצורפו לאחר סיום שמיעת הערעור, ללא רשות בית המשפט ומבלי שצורף חומר החקירה המאשש את טענות המערער ביחס לכשלים הראייתיים.

19. נוכח כל האמור איני סבור כי יצאה שגגה מלפני בית משפט קמא שעה ששפט את המערער בהיעדרו וכאשר לא נעתר לבקשה לבטל את פסק הדין. עוד אני סבור כי גזר הדין שהושת על המערער מגלם עונש סביר ואין כל עילה להתערב בו.

אין בידי אפוא להיעתר לערעור.

20. להמציא לצדדים.

ניתן היום, ג' תמוז תשפ"א, 13 יוני 2021, בהעדר הצדדים.